

Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre noterer med tilfredshed, at der skal opstilles målsætninger for den danske genopbygningsindsats.

Opium udgør et stort og alvorligt problem, både hvad angår sikkerhed og økonomi. Efter Socialdemokraternes og Det Radikale Venstres opfattelse er det ikke en opgave for vore udsendte soldater at deltage i afbrænding af opiummarker eller på anden vis intervenere. Det er den afghanske centralregerings antinarkotikapolitik, støttet af det internationale samfund, der skal fremmes, herunder alternative indkomstmuligheder for landmændene.

Et *mindretal* i udvalget (SF og EL) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*.

SF kan ikke tilslutte sig B 161 af følgende årsager:

- Sammenblandingen i afghanernes øjne af ISAF-operationen med den amerikanske Operation Enduring Freedom og den deraf følgende delegitimering af genopbygningsindsatsen.
- De vanskeligheder, ngo'erne har ved at operere i Helmand på grund af sikkerhedssituationen.
- Regeringens retoriske anerkendelse af vigtigheden af genopbygningsarbejdet afspejles ikke i de faktiske prioriteringer i indsatsen.
- Den officielle opiumbekæmpelsespolitik har indtil videre vist sig at være en fiasko.

I stedet efterlyser SF en indsats præget af:

- en markant større civil indsats,
- en anden opiumpolitik, f.eks. pilotprojekter med opkøb af opium (à la EU's landbrugspolitik),
- fuldstændig afkobling fra Enduring Freedom, hvilket forudsætter, at amerikanske soldater sendes hjem,
- mere konsekvent counter-insurgency-strategi, herunder strenge normer for, hvad soldaterne må og ikke må i forholdet til civilbefolkningen, og strenge straffe, hvis de normer overtrædes.

Enhedslisten mener, at udviklingen i Afghanistan går i den forkerte retning. Taleban bliver styrket dag for dag, og utilfredsheden med regeringen i Kabul og de udenlandske tropper vokser. Årsagen er den fejlagtige strategi, hvor målet er en militær sejr. Dette mål dikterer alle andre tiltag og gennemsyrrer retningen for alle andre initiativer.

Men der findes ingen militær »løsning« i Afghanistan. Ingen militær sejr kan opnås. Så længe dette ikke indses, så længe vil situationen ikke forbedres, men tværtimod fortsætte i den forkerte retning som nu.

Partierne bag udsendelsen af danske soldater til Afghanistan kan eller vil ikke indse dette. På den måde minder hele diskussionen om Afghanistan om den måde, som Irak blev diskuteret på for et par år siden, da det endnu var muligt til en vis grad at skjule fiaskoen i Irak for offentligheden.

Men det er desværre et meget dystert billede, der tegner sig i Afghanistan:

Den seneste måling foretaget af World Public Opinion fra december 2006 viser, at opbakningen bag de udenlandske styrker er faldende. I december 2005 mente 83 pct. af befolkningen, at udviklingen gik i den rigtige retning, i november 2006 var andelen så faldet til 62 pct. Stadig over halvdelen, men der er tale om en klar tendens til større utilfredshed. I 2005 betragtede 46 pct. ISAF som meget effektiv, i 2006 var det faldet til 32 pct. I 2005 betragtede 7 pct. ISAF som ineffektiv, og det tal var så steget til 22 pct. året efter.

Disse tal ligger i forlængelse af de tal, som Folketinget har fået i forbindelse med de tre spørgsmål, der er stillet i forbindelse med Enhedslistens beslutningsforslag nr. B 61 om tilbagetrækning af danske militære styrker fra Afghanistan og mere bistand til genopbygning i Afghanistan. Her er der to ting, der er meget tydelige. Den ene er, at Taleban er meget upopulær, og den anden er, at utilfredsheden er stigende med hensyn til, hvordan både regeringen og de udenlandske styrker tackler situationen i Afghanistan.

Den internationale koalitions opræden i Afghanistan er et klassisk eksempel på en fejlslagen strategi. Man erobrer et område, men man har ikke en strategi for, hvordan man skal gennemføre en civil genopbygning.

Krigen i Afghanistan er grundlæggende fejlslagen. Den er et eksempel på, at man lægger sig op ad USA's måde at »klare« den internationale kamp mod terrorisme på. Men denne strategi fører tydeligvis kun i én retning, nemlig i retning af øget opbakning til Taleban og øget utilfredshed. Hvis ikke den strategi ændres fuldstændigt til at have centralt fokus på civil genopbygning